

ἀναθορίζω, ἀλιθορίζω Κύθν.
Ἐκ τοῦ μεσν. ἀναθορῶ = ἀναταράσσω, ἀναπηδῶ,
δὲ ἐκ τοῦ ἀνέθορον ἀορ. τοῦ ἀρχ. ἀναθρόσχω. Πβ.
Ἡσυχ. «ἀναθορεῖ ἀναταράσσει» καὶ «ἀναθοροῦντες ἀνα-
πηδοντες».

Ἀρχίζω νὰ ἀναβράζω: Ὁ τυρόαλας ἀλιθορίζει.

ἀνάθρεμμα τό, κοιν. ἀνάθρεμμαν Πόντ. (Κερασ.)
ἀνέθρεμμα Κρήτ. (Σητ.) Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἀ.
ἀνέθρεμμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

ὁ μεταγν. οὐσ. ἀνάθρεμμα. Ὁ τύπ. ἀνέθρεμμα
κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ρ. ἀνεθρέφω παρὰ τὸ ἀναθρέφω.
Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἀνατρέφει τις κοιν. καὶ Πόντ.
(Κερασ.): Φρ. Εἶναι γέννημα καὶ ἀνάθρεμμα ἢ γέννημ' ἀνά-
θρεμμα τοῦ δεῖνα μέρους (ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη εἰς τὸ
δεῖνα μέρος). Γέννημ' ἀνάθρεμμα Ἀθηναῖος κοιν. Εἶμα'
θρέμμαν καὶ ἀνάθρεμμαν τοῦ δεῖνα χωρί' (χωρίου) Κερασ.
Εἶναι ἔννημα κὶ ἀνέθρεμμα τῆς ξενιτειᾶς (ἐγεννήθη καὶ
ἀνετράφη εἰς ξένην γῆν) Ἀπύρανθ. || Φρ. Διαόλου ἀνά-
θρεμμα (ἐπὶ παιδίου ζωηροῦ καὶ ἀτάκτου. Πβ. Θεοκρ.
Εἰδύλλ. 23,19 «ἄγριε παῖ καὶ στυγνέ, κακῶς ἀνάθρεμμα
λεαίνας») Κρήτ. || Ἄσμ.

Τ' ἀγαπημένο μου πουλλὶ καὶ τὸ ξεπεταρούδι,
ἀνάθρεμμα τῆς ἀγκαλῆς, τῆς ξενιτειᾶς λουλούδι
Σκιάθ. — Ποίημ.

Γέροντας κακοτράχαλος, βουβός, φωτοκαμένος,
ἀνάθρεμμα τῆς εὐλογίᾶς, τῆς λώβας στερονοπαίδι

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,210. Συνών. ἀναθροφῇ 1 β. β)
Τὸ τέκνον Κρήτ.(Σητ.): Κατὰ πῶς ἀπὸ νῆς αὐτοὶ εἶναι καὶ
τ' ἀνεθρέμματά δως. 2) Ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνατρέφειν, ἀνα-
τροφὴ Ἰων. (Κρήν.) Μακεδ. (Θεσσαλον.) κ. ἀ. — Λεξ. Αἰν.
Ἡπίτ. Πρω. Δημητρ.: Εἶναι κόπος τὸ ἀνάθρεμμα τοῦ παι-
διοῦ Κρήν. Ἐχει πολλὰ βάσανα τ' ἀνάθρεμμα ἑνὸς παιδιοῦ
Λεξ. Πρω. || Γνωμ.

Τὰ κακὰ ἀναθρέμματα ραβδία τοῦ κεφαλοῦ σου
(οἱ κακῶς ἀναθρέψαντες τὰ παιδιά των ὑποφέρουν ἐξ αἰ-
τίας των) Θεσσαλον. Συνών. ἀναθρεμμός. 3) Δια-
παιδαγωγίσις Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ὅλο μὲ τ' ἀνεθρέματα
τῶν παιδῶ σὸχεις κ' εὐὸ νὰ κάμης, ὅλο πῶς τὰ καλανερ-
θέβγεις λές. Αὐτὸς φταίει, τ' ἀνέθρεμμά του ποῦ τὸδωκαν
εἶναι! Συνών. ἀναθροφῇ 2.

ἀναθρεμμός ὁ, ἑνιαχ. ἀνεθρεμμός Νάξ.(Ἀπύρανθ.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀναθρέφω.

Ἀνατροφή ἔνθ' ἀν.: Χαράμι σου νὰ ν' ὁ ἀνεθρεμμός
ποῦ σὸχω καμωμένο! Ἀπύρανθ. Συνών. ἀνάθρεμμα 2.

ἀναθρεφτικός ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἀναθρεφτικεῖα
Πάρ. ἀναθρεφτισὰ Μύκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναθρέφω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Παρὰ
Σομ. οὐδ. ἀναθρεφτικός.

Τὸ θηλ. κόρη ἀνατρεφομένη ὑπὸ ξένης οἰκογενείας ὡς
ἴδιον τέκνον, κόρη θετή. Συνών. ἀναγιωτῇ (ἰδ. ἀνα-
γιωτός), ἀναθρεφτῇ (ἰδ. ἀναθρεφτός 1), ἀναθροφικῇ
(ἰδ. ἀναθροφικός), παρακόρη, ψυχόκορη, ψυχο-
παῖδα.

ἀναθρεφτός ἐπίθ. Ζάκ. Κρήτ. κ. ἀ. — Λεξ. Περιδ.
Βλαστ. 412 Δημητρ. ἀνεθρεφτός Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. ἀναθρεπτός.

1) Ὁ ὑπὸ ξένης οἰκογενείας ὡς ἴδιον τέκνον ἀνατρε-
φόμενος ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας ἔνθ' ἀν.: Βρίσκουνε ἕνα ἀντρό-
γενο ποῦ δὲν ἔκαμε παιδιά παρὶ εἶχανε ἕνα ἑσρονικόλλι
ἀναθρεφτό (ἐκ παραμυθ. παρὶ=παρὰ) Ζάκ. || Ἄσμ.

Σὰν νὰ 'σουνε φαμέγιος μας, σὰν νὰ 'σουν δουλευτής μας,
ἔτσά σὲ δεγεδίσαμε μὲ τὴν ἀναθρεφτῇ μας

(δεγεδίζω = συναρμόζω. Τὸ ἄσμ. γαμήλιον) Κρήτ. Συνών.
ἀναγιωτός, παραγιός, παραπαίδι, ψυχόγιός,
ψυχοπαίδι. Συνών. τοῦ θηλ. ἀναθρεφτῇ ἰδ. ἐν λ.
ἀναθρεφτικός. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἀππιαν. 2,752 (ἐκδ.
Λευψίας) «οἰκέτης εἵπετο λανθάνων ἀναθρεπτός αὐτοῦ...
καὶ πολλὰ πρότερον εὖ παθών». 2) Ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ τρε-
φόμενος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἀφειμένον νὰ βόσκη
ἐλεύθερος, ὁ οἰκόσιτος, ἐπὶ ζώου Κρήτ.: Ἄσμ.

Σφάζουν κριούς ἀναθρεφτοὺς μὲ τὸν κινᾶ βαμμένους.

ἀναθρέφω, ἀνατρέφω λόγ. κοιν. ἀναθρέφω κοιν.
ἀναθρέβω σύνθηθ. ἀναθρέφου βόρ. ἰδιώμ. ἀναθρέβου
πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. ἀναθρέβω Ἄνδρ. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) κ. ἀ. ἀναθρέφω Πόντ.(Οἰν.) ἀνετρέφω Α.Κρήτ.
ἀνεθρέφω Ζάκ. Α.Κρήτ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χηλ. κ. ἀ.
ἀνεθρέβω Ἄνδρ. Νάξ. (Φιλότ.) Πάρ. κ. ἀ. ἀνεθρέβω
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἀ. ἀνεθρέφω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
ἀνεθρέβω Νάξ.(Ἀπύρανθ.) ἀνεθρέφου Λέσβ. ἀνεθρέβου
Θράκ. κ. ἀ. νετρέφω Α.Κρήτ. Νίσυρ. ναθρέφω πολλαχ.
νεθρέφω Θράκ. (Σαρεκκλ.) Α.Κρήτ. Νίσυρ. Τήλ. κ. ἀ.
νεθρέβω Ἄνδρ. Πάρ. νεθρέβω Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνατρέφω. Ἡ λ. καὶ μεσν. Πβ. Περι
γέρ. στ. 35 (ἐκδ. GWagner σ. 107) «καὶ τοῦ δενδροῦ
τ' ὀπωρικὸ τ' ἀνάθρεφεν ἡ κόρη | μὲ προσοχή καὶ μὲ τιμὴ
κι ἀνάθρεφ' ὅσον ἔμπορει». Καὶ ὁ τύπ. ἀναθρέβω μεσν.
Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. στ. 1896 (ἐκδ. WWagner
σ. 295) «καρδίας δεσμεῖ ἐλεύθερας καὶ αἰσθήσεις ὑποτάσ-
σει, | τὰς ἀναθρέβουν τὰ βουνὰ καὶ οἱ ἐρημοτοπίες».

1) Τρέφω τινὰ κάμνω νὰ αὐξάνεται, νὰ μεγαλώνῃ,
ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων κοιν. καὶ Πόντ. (Οἰν.): Μὲ χίλια
βάσανα τὸν ἀνάθρεψα τὸ γιό μου. Ἀνάθρεψε πολλὰ παιδιά.
Αὐτὸ τὸ κορίτσι ἐγὼ τὸ 'χω ἀναθρεμμένο κοιν. Εἶναι φτω-
χὸς ὁ καμένος πῶχει ἐφτὰ παιδιά κὶ ἀνεθρέβγει τα Ἀπύρανθ.
Ἦτανε εὐτὰ τὰ παιδιά πολὺ ἀγαπημένα κ' ἐπαίζανε κὶ ἀνε-
θρεφούντανε μαζί (ἐκ παραμυθ.) Ζάκ. || Παροιμ. Ἀνέθρεψι
τοὺν κόρακα νὰ βγάλ' τὰ μάτια σου (ἐπὶ ἀχαρίστου ἀδικοῦν-
τος τὸν εὐεργέτην του) Λέσβ.

Ἀνάθρεψε τὸ ποντικὸ νὰ φάῃ τὸ σακκί σου
(συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κρήτ. || Ἄσμ.

Σαράντ' ἄγιοί, βοηθεῖτε με, τί ἕνα θεοῖο μὲ πνίγει,
ἕνα πουλλάκι ἀνάθρεψα καὶ θέλει νὰ μοῦ φύγῃ

Ἡπ.

Τὴν ἔλουνε, τὴν κτένιζε μὲ φιλιτσένο κτένι,
'ς τὰ πίπουλα τὴν κοίμιζε, 'ς τὸν μόσκον νέτρεφέν την

Νίσυρ.

Κοιμήσου ποῦ νὰ σὲ χαρῇ ἡ μάνα ποῦ σὲ γέννα,
ὁ κύρις ποῦ σ' ἀνέθρεβε νὰ δῇ καλὸ πὸ σένα

(βανκάλ.) Ἄνδρ.

Τὰ νεφελάκια τ' οὐρανοῦ ρώτηξε νὰ σοῦ ποῦνε
εἶδα παθαίνου α' ἀρφανά ὥστου νὰ νετραφοῦνε

Κρήτ.

Κοιμᾶται καὶ νετρέφεται, ξυπνᾷ καὶ μεγαλώνει
κ' ἡ μάνα ποῦ τὸ γέννησε κρυφὰ τὸ καμαρώνει

(βανκάλ.) Νίσυρ. Συνών. ἀναγιών-νω 1, ἀνακαθίζω,
ἀναστένω, μεγαλώνω, παιδοκομῶ. 2) Δίδω
ἀνατροφήν, διαπαιδαγωγῶ, ἐκπαιδεύω σύνθηθ. καὶ Πόντ.
(Οἰν.): Αὐτὴ ἔχει ἀναθρέψει καλὰ τὰ παιδιά της. Τὸ ἀνατρέ-
φουνε τὸ παιδί τους μὲ πολλὴ προσοχὴ σύνθηθ. Αὐτὸ τὸ
παιδί τὸ ἀναθρέβουνε ἀρχοντικὰ Ἀπύρανθ. Συνών. ἀνα-
γιών-νω 2.

